

Pomsta otroků

Karel May

Bylo to v srpnu, tudíž během období letních dešťů, když malá karavana pomalu sestupovala do údolí Halimala. Skládala se asi z padesáti amharských otroků a otrokyň a dvaceti ozbrojených popoháněčů, kteří náleželi k somálskému rodu Džibril Abokrů. Ti obvykle vyzvedli v Hararu otroky a přivedli je na tuto stranu jmenovaného údolí, kde lidské zboží přebírali Somálci z kmene Íssa, aby je transportovali na pobřeží. Amharové byli jeden ke druhému připoutáni provazy. Jejich rasa je jedna z nejveselejších a nejbystřejších. Na těchto lidech, kteří byli násilím vyrváni své domovině, to ale nebylo vůbec vidět. Íssově byli nejodpornější a nejbrutálnější ze Somálců. Otroci tedy kráčeli vstříc zhoršení jejich již tak krutého osudu.

Údolí ústilo na pláň, na které déšť vyhnal čerstvý travní porost. Také stromy ouabaio, které zde stály a poskytovaly Somálcům jed pro šípy, měly své věčně zelené listy jasně zbarvené. Pod jejich korunami stála jinak opuštěná chatrčová osada, které se zmocnil oddíl Íssů, aby zde počkal na Džibril Abokry s otroky.

Když se výprava objevila, běželi jí s křikem vstříc a mávali zbraněmi. Přivítání se odehrálo s obvyklou hlučností, pak byli Amharové zavedeni dovnitř osady, kterou obklopoval vysoký trnitý plot. U jejího vstupu stálo několik hlídačů.

Nejprve začalo smlouvání o cenu otroků. Každého z nich důkladně prohlédli a při té příležitosti často i týrali. Když se dohodli, následovala platba šátky, střelným prachem a rozličným železným zbožím. – Pak měla následovat nezbytná hostina, bohatá na červeným pepřem ochucené skopové, které mezitím připravily ženy Íssů.

Jeden chlapec Íssů spatřil stát mezi zajatými dva bratry svého věku, kteří se unaveně opírali o vysokou, hrdou postavu svého otce.

Následuje své pohnuté srdce, šel k nim, položil jednomu ruku na hlavu a nahlas řekl, takže to všichni slyšeli:

„Jsem tvůj abban (ochránce) a ty jsi volný.“

Dle zvyků této země nyní nebyl mladý Amhara nadále otrokem. Ísský chlapec již zvedl ruku, aby z poroby osvobodil i druhého, když přiskočil vůdce Íssů, trhl jím zpět a vykřikl:

„Pomátl ses? Zaplatili jsme snad za tyto psy, abychom jim nyní dali svobodu? Slovo Íssy platí, dokonce i když je dítě. Tenhle amharský ničema už tedy není otrokem, ale jelikož ho nemůžeme prodat, nebudeme ho ani vláčet s sebou!“

Vytáhl svůj dlouhý, dvoubřitý nůž a zabodl ho amharskému chlapci do srdce. Žádný ze Somálců nebyl touto vraždou otřesen, takové krvavé činy jim přijdou všední. Otroci však vykřikli hrůzou. Nejsa spoutaný na rukou, otec zavražděného okamžik stál jak strnulý, pak vytrhl nůž vrahovi, který stál v dosahu jeho rukou, vrazil mu ho do hrudi, pak přeřízl provaz, kterým byl svázán se svými spolutrpiteli, a zuřivě křiče se vrhl mezi Somálce, z nichž několik vážně poranil.

Protože byl provaz vedví, několika Amharům se podařilo uvolnit. Bojující muž to viděl. Seznal, že by přesile musel podlehnout, proto se dal na útěk a na své lidi volal:

„Prchejte za mnou, a pak pomstu!“

Byl nejvyšší čas, neboť už mu někdo vytrhl¹ nůž. Běžel ke vchodu do vsi a několik druhů jej následovalo. Hlídači, kteří tam stáli, však zaslechli hluk. Měli se na pozoru, a zrovna když proskočil mezerou v trnitém plotu, vrazil mu jeden z nich kopí do těla. Další prchající to spatřili. Ztratili odvahu, dále se neodvážili a byli po krátkém odporu přemoženi.

Kdyby již Džibril Abokrové odtáhli, mohla událost dopadnout pro Íssy špatně, neboť jich nebylo více jak patnáct. Rozhodli se tedy vzbouřence co nejpřísněji potrestat. Oddělili je od ostatních otroků, svázali jim nohy a pak je soudili.

Jelikož je chtěli prodat, museli ušetřit jejich životy. Pouze toho nejevzpornějšího odsoudili k smrti, a to k velmi kruté. Svázali ho do staré pokrývky tak, že se nemohl hýbat, a tak dlouho po něm skákali, až mu zlámali všechna žebra a klouby. V tomto stavu ho nechali ležet.

Ostatní jednoho po druhém přivázali k uschlému kmeni a brutálně zmrskali, přičemž jim ženy posypaly červeným pepřem pruty roztrhané maso. Potom pokračovali v započaté hostině, jako by nebyla ničím přerušena. Trvala až do noci.

Druhého dne vyrazili. Džibril Abokrové obrátili zpět a Íssové nabrali směr k pobřeží, jakmile svého mrtvého náčelníka pohřbili pod hromadou kamení. Mrtvé Amhary, otce a syna, nechali divoké zvěři. Podupaný muž dosud žil. Jeho vzdalující se druzi ještě dlouho slyšeli jeho volání a nářek.

Karavana měla náhorní rovinu vnitrozemí za sebou a procházela nyní pahorkatou oblastí, v níž se nacházely četné torrenty, řečiště, která vedou vodu pouze v období dešťů. Během té doby je nebezpečné zdržovat se v takovém suchém korytě. Padne-li totiž nahoře v horách náhle dešť, který vypadá jako běžná průtrž mračen, valí se voda mocně vpřed a strhává vše s sebou. Voda se přiřítí jako vysoká stěna a v několika minutách promění dosud suché a tiché údolí ve řvoucí, zkázonosnou řeku.

Večer k jednomu takovému suchému torrentu dorazili. Po posledním dešti zde zůstalo trochu vody, kterou lidé potřebovali

k pití, tak zde zastavili na noc. Íssové měli patnáct bojovníků, jak již bylo řečeno. S nimi šlo několik žen, které se u Somálců během cesty věnovaly veškeré práci, a též již zmíněný chlapec. Otroci byli opět svázáni dlouhým provazem a museli tak i spát, a to i ti, kteří byli zbičováni a sotva dokázali potlačit své bolesti. Volně se mohl pohybovat pouze amharský chlapec, neboť předpokládali, že neuteče.

Klid měsícem zalité noci narušoval pouze hlas šakala a volání kulíka. Zajatci leženi těsně namačkáni k sobě, aby se navzájem zahřívali, neboť zde byly noci velmi chladné. Íssové seděli a leželi u ohně. Ti v leže spali a sedící hlídali otroky. Mohlo být kolem půlnoci, když se zvedl zpočátku klidný vánek, který stále zesiloval. Byl chladný a vlhký a přicházel z hor. Jeho šum zněl dutě a nebezpečně a probudil spáče. Vtom se náhle do tohoto zvuku vmísil zvláštní hukot, který se zdál přibližovat. Za chvíli už to nebyl pouhý hukot, nýbrž hromový řev. Amharové jakožto obyvatelé hor tento přírodní zvuk znali. Vyděšeně vyskočili.

„Proboha, přichází šallál! Zachraňte se!“ zvolal jeden z nich.

Šallál je katarakt, povodeň, vodní masa. Íssové zaslechli toto slovo a chopili se svých věcí, aby uprchli. Snad ještě bylo možné, že vyšplhají po strmém břehu. Na provaze visící Amharové ať si utonou. Vtom ale jeden z nich zařval, že jeho hlas přehlušil burácející vodu:

„Máme-li se utopit, tak oni také! Pevně je držte, pevně je držte!“

Amharové okamžitě obklíčili Íssy neproniknutelným řetězem. Každý otrok popadl jedno z trýznitelů. Ti sice použili své zbraně, ale bylo příliš pozdě. Vysoká, temná, burácející masa se přirýtila, zmocnila se přátel i nepřátel, zdvihla je do výše a strhla je s sebou.

Nepozorován ostatními přiskočil amharský chlapec k malému Íssovi a zeptal se ho:

„Umíš plavat?“

„Ne.“

„Tak se mě pevně drž. Chtěl si mě a mého bratra zachránit, proto zachráním já tebe!“

Šallál se prohnal kolem a voda klidně tekla mezi břehy. Měsíc se odrážel od záplavy a osvětloval dva chlapce, kteří řeku sledovali, aby zjistili, zda se někdo zachránil – marné pátrání! Proud napomohl pomstě otroků a spolkl je i s jejich pány. Pouze oba chlapci ušli zkáze. Drželi se v objetí a malý Íssa řekl Amharovi:

„Nakonec stejně budu tvým abbánem. Brzo potkáme muže mého kmene a nejlepší z nich tě přijme za syna, protože sis z vděčnosti více vážil mého života než svého.“

Poznámky

1) v originále „entnissen“, ale asi mělo být „entrissen“

Karel May – Pomsta otroků

Z německého originálu Sklavenrache dostupného na internetové adrese

<http://www.zeno.org/nid/20005369347>

přeložil a k publikaci připravil Ondřej Majerčík, Praha, 2011

Translation © Ondřej Majerčík, 2011

Budu vděčný za oznámení nalezených chyb či za jiné návrhy na zlepšení. Můžete využít e-mail majerco@seznam.cz. Děkuji.

<http://karel-may.majerco.net/e-book/detail/22>